

23. nedjelja kroz godinu A

Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima. (Mt 18,20)

Prvo čitanje

Ezekiel 33,7-9

Ovo govori Gospodin: "Tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime. Rekнем li bezbožniku: 'Bezbožniče, umrijet ćeš!' – a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati od svojega zloga puta, bezbožnik će umrijeti zbog svojega grijeha, ali krv njegovu tražit ću iz tvoje ruke. Ali ako bezbožnika opomeneš da se vrati od svojega zloga puta, a on se ne vrati sa svojega puta: on će umrijeti zbog svojega grijeha, a ti si spasio život svoj."

Drugo čitanje

Rimljanima 13,8-10

Braćo i sestre! Nikomu ništa ne dugujete, osim da jedni druge ljubite. Jer tko drugoga ljubi, ispunio je Zakon. Uistinu: Ne čini preljuba! Ne ubij! Ne ukradi! Ne poželi! i ima li koja druga zapovijed, sažeta je u ovoj riječi: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. Ljubav bližnjemu zla ne čini. Punina dakle Zakona jest ljubav.

Evandjelje

Matej 18,15-20

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: "Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te poslušā, stekao si brata. Ne poslušā li te, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, neka na iskazu dvojice ili trojice svjedoka

počiva svaka tvrdnja. Ako ni njih ne poslušaj, reci Crkvi. Ako pak ni Crkve ne poslušaj, neka ti bude kao poganin i carinik."

"Zaista, kažem vam, što god svežete na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god odriješite na zemlji, bit će odriješeno na nebu.

Nadalje, kažem vam, ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zaištu što mu drago, dat će im Otac moj, koji je na nebesima. Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima."

Za razmišljanje

Jedna izreka kaže: "Onoga koga se ljubi, toga se i kažnjava." Odlomak pisma, kojeg danas slušamo, pokazuje jasne, ali ipak sasvim drugačije smjernice za kršćansko ponašanje prema našim sestrama i braći.

Kako se konkretno zajednica mora odnositi prema svojim članovima, koji krivo postupaju i na taj način štete ne samo sebi već i ugledu Crkve? U prvim stoljećima je Crkva još bila manjina. Ipak je veoma dobro bila svijesna svojeg društvenog utjecaja. – "Gledajte, kako se međusobno ljube" bilo je često o njima rečeno. Ta važna oznaka njihove zajednice morali su moći vidjeti oni koji stajahu vani. Kod toga im nije bilo stalo tek do izvanjskoga. Dapače, osjećali su puno više, da jedinstvo i sloga, za kojom čeznu, moraju rasti iz određenog duha. Crkva, koja je nastala iz božanske ljubavi, morala je i tada kao i danas uznastojati, da bude zajednica ljubavi, u kojoj svaki pojedinac ne misli samo na vlastitu vjeru i vlastitu svetost, već na isti način nosi odgovornost za vjeru i svetost svoje braće i sestara.

Nošena tim iskonskim konkretnim životnim okolnostima, kršćanska praksa pokušava, mudrom kombinacijom opreza i strpljenja obračunati s razmiricama i zlom u zajednici. Ta bi kršćanska praksa morala biti prožeta nastojanjem oko trajnog dijaloga, u kojem nikad ne nedostaje spremnih sugovornika i onih koji su ozbiljno raspoloženi za slušanje, kako bi svaki mogao imati sve mogućnosti, da u toj zajednici ostane i u njoj pronađe svoje mjesto. Bilo bi krivo, ako bi si ta zajednica uzela za pravo, suditi o pogreškama i slabostima pojedinaca poput suda, te odgovarajućom kaznom dokazivati grešnikovo priznanje. Naprotiv, ona mora, polazeći od milosrđa, djelovati i prosuđivati, tako da pokaže vlastiti osjećaj za pravdu i pokuša riješiti probleme na najbolji mogući način djelujući pomirljivo. I onda ako član zajednice nastavi praviti svoju pogrešku, Crkva mu nikad ne smije oduzeti podršku u molitvi.